

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/86/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920010217
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5920010217.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 4. mája 2021 prejednal odvolanie podané obžalovaným F. E., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/44/2020-321 zo 7.9.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného F. E. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/44/2020-321 zo 7.9.2020 bol obžalovaný F. E. uznaný za vinného, že:

dňa 14.3.2019 v čase po 09.04 hod. v J. v byte na ul. A. T. F. XXXX/X odcudzil hotovosť vo výške 3 500,- eur, a to takým spôsobom, že poškodeného F. Q., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom A. T. F. XXXX/X, J., ktorý je dôchodcom, pod vymyslenou zámienkou, že mu ako dôchodcovi od štátu priniesol na vyplatenie sumu 120,- eur, presvedčil, aby ho vpustil do bytu, v byte poškodeného požiadal o rozmenenie bankovky nominálnej hodnoty 500,- eur, aby mu sumu 120,- eur mohol vyplatiť, poškodený súhlasil a zo skrine v spálni vybral peňaženku so sumou 3 500,- eur, z ktorej vybral päť bankoviek nominálnej hodnoty 100,- eur a peňaženku s ostatnou hotovosťou nechal voľne položenú na posteli v spálni, čo obvinený videl a peňaženku nepozorovane odcudzil, sumu 500,- eur určenú na rozmenenie bankovky obvinený prevzal, ale rozmieňanú bankovku si napriek tomu ponechal, potom za účelom odpútania pozornosti poškodeného zavádzal a zahováral tvrdením, že pokiaľ od štátu nemá papier, sumu 120,- eur mu vyplatiť nemôže a musí čakať na doručenie takého papiera, tiež poškodenému prisľúbil, že ho v ten deň o 10.30 hod. ešte navštívi pre prípad, že by mu poštarica medzitým papier doručila, poškodený, neznalý toho, že bol okradnutý a oklamáný, obvineného vyprevadil z bytu, čím týmto konaním obvinený spôsobil poškodenému F. Q. škodu odcudzením finančnej hotovosti v celkovej výške 3 500,- eur, pričom obvinený uvedený skutok spáchal napriek tomu, že bol právoplatne odsúdený pre prečin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. b) a d), ods. 3 Trestného zákonníka č. 40/2009 Sb., a to rozsudkom Mestského súdu v Brne, č.k. 88T/61/2017-536 zo dňa 14.8.2017, právoplatným dňom 14.8.2017,

čím spáchal zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b), písm. f) Tr. zák. v znení účinnom od 31.7.2019, s poukazom na § 138 písm. f) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák.

Za to bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Poprad, sp.zn. 8T/20/2019 zo dňa 8.6.2020, právoplatného dňa 8.6.2020, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo

výmere 40 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodenému F. Q., nar. X.XX.XXXX, bytom A. T. F. XXXX/X, J., vo výške 2 500,- eur.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7.9.2020 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania. Obžalovaný sa vyjadril, že si ponecháva lehotu. Svedok - poškodený sa vyjadril, že sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Dňa 9.9.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, voči výroku o treste s tým, že odvolanie odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku.

Dňa 19.10.2020 súdu prvého stupňa boli doručené dôvody odvolania obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, v ktorých sú uvedené nasledovné argumenty:

„Trest uložený prvostupňovým súdom vychádza z nesprávneho určenia trestnej sadzby a výška uloženého trestu je vo vzťahu k obžalovanému neprimeraná.

§ 36 Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchateľ

l) priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval,

n) napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, alebo

ZSP 8/2019 (KS Trenčín, 23To70/2015), s predmetným rozhodnutím sa stotožnil aj NS SR, 4
Tdo 63/2016 z 25.10.2016

„Poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom - § 36 písm. n) TZ patrí medzi dôležité poľahčujúce okolnosti, umožňujúce dokonca uskutočniť odklon v trestnom konaní. V prípravnom konaní patrí medzi najvýznamnejšie napomáhanie orgánov činných v trestnom konaní (ale aj súdu) splnenie podmienok obvineným pre uzavretie dohody o vine a treste. V konaní pred súdom je takým najvýznamnejším napomáhaním vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) TP (uznanie viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe). Na základe takéhoto vyhlásenia, súdu spravidla odpadá povinnosť vykonať kontradiktórne hlavné pojednávanie aj vo vzťahu k výroku o vine (rýchlosť, hospodárnosť konania).

Ak teda obžalovaný J. R. v tejto veci urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) TP a súd prvého stupňa vyhlásenie prijal, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa priznať obžalovanému aj túto poľahčujúcu okolnosť. Túto poľahčujúcu okolnosť pritom nemožno zamieňať s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) TZ (priznanie a úprimné oľutovanie), splnenie ktorej ešte automaticky neznamená aj napomáhanie príslušným orgánom.“

1. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa ku skutku priznal a svoje konanie úprimne oľutoval (§ 37 písm. l) Tr. zák.). Uvedené vyplýva tak zo zápisnice o výsluchu obžalovaného v prípravnom konaní ako aj úprimne zápisnice na hlavnom pojednávaní, kde sa obžalovaný ku skutku priznal, tento úprimne oľutoval a v rámci svojich aktuálnych možností nahradil poškodenému časť spôsobenej škody. Obžalovaný zároveň v predmetnej veci uskutočnil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, v zmysle ust. § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. (§ 36 písm. n) Tr. zák.) Obžalovanému tak zákon priznáva dve (nie jednu) poľahčujúcu okolnosť, konkrétne poľahčujúce okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. l) a § 36 písm. n) Tr. zák.

2. Vychádzajúc z výrokovej časti napádaného rozsudku je zřejmé, že súd vo vzťahu k obžalovanému rozhodoval o vine za jeden trestný čin krádeže v kvalifikovanej skutkovej podstate. Z uvedeného dôvodu nie je daná žiadna priťažujúca okolnosť, a to ani priťažujúca okolnosť v zmysle ust. § 37 písm. h) Tr. zák. ako to uvádza prvostupňový súd. Okrem uvedeného treba podotknúť, že aj v prípade ak by bola daná priťažujúca okolnosť prítomná, súbežné aplikovanie ustanovenia § 37 písm. h) Tr. zák. a ust. § 36 ods. 5 by viedlo k zdvojeniu postihu obžalovaného za spáchanie viacerých trestných činov, a teda k porušeniu zásady ne bis in idem nakoľko recidíva obžalovaného je už raz potrestaná aplikovaním ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. Uvedené je relevantné o to viac, že súd pri určovaní výmery trestu postupoval v zmysle ust. § 42, keď ukladal obžalovanému súhrnný trest, čím opätovne pričítal túto skutočnosť na ľarchu obžalovaného.

Z uvedeného dôvodu je pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností 2:0 a nie 1:1 ako uvádza prvostupňový súd.

V súvislosti s uvedeným je rozpätie trestnej sadzby určené prvostupňovým súdom nesprávne nakoľko neprihliadal na prevahu poľahčujúcich okolností. Rozpätie súdom určenej trestnej sadzby je nesprávne aj z dôvodov, že súd síce odkázal na jednotlivé ustanovenia zákona, no pri výpočte na ne neprihliadal a dospel tak k nesprávnemu výpočtu trestnej sadzby v neprospech obžalovaného. Ak by súd postupoval správne, a to nie len vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam ale aj vo vzťahu k použitiu ust. § 42 ods. 1 Tr. zák., na ktoré odkázal, dospel by aj pri aplikácii ust. § 38 ods. 5 k inej - nižšej - výške dolnej hranice trestnej sadzby než je 6 rokov a 6 mesiacov.

3. V zmysle ust. § 38 ods. 7 ustanovenie § 38 ods. 5 sa nepoužije, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.

Z rozhodnutia prvostupňového súdu ale vyplýva, že v zmysle ust. § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/20/2019 zo dňa 08.06.2020, právoplatný 08.06.2020, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 40 mesiacov nepodmienečne a za použitia § 38 ods. 2, 5 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 36 l) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria aj poľahčujúce okolnosti. Požiadavka primeranosti trestu bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste. (viď napr.: NSSR 4To/7/2013)

Na prevahu poľahčujúcich okolností prvostupňový súd v napádanom rozsudku neprihliadal. Vzhľadom na priznanie sa, oľutovanie, nahradenie škody, uskutočnenie vyhlásenia o vine ako aj vzhľadom na už skôr uložený trest odňatia slobody vo výške 40 mesiacov máme za to, že aplikácia ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. je pre obžalovaného neprimerane prísna. Z uvedeného dôvodu je trest uložený skorším rozsudkom vo výmere 40 mesiacov dostatočný a odôvodňuje použitie ustanovenia § 44 Tr. zák., a síce upustenie od súhrnného trestu.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby krajský súd z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), d), e) Tr. zák. rozsudok Okresného súdu Ružomberok, 8T/44/2020-321 zo 07.09.2020 zrušil a v zmysle ust. § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu.“

Dňa 30.10.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty:

„V uvedenej trestnej veci na základe Vašej žiadosti zo dňa 19.10.2020, doručenej tunajšej prokuratúre dňa 20.10.2020, o vyjadrenie sa k odvolaniu obžalovaného podanému prostredníctvom obhajcu voči rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/44/2020 zo dňa 07.09.2020 uvádzam, že sa stotožňujem s rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, čo sa týka výroku o vine i treste, v dôsledku čoho navrhujem, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Súčasne pokiaľ ide o uložený trest, ktorý namieta obžalovaný, v tejto súvislosti uvádzam, že uložený trest považujem za zákonný a primeraný, pričom bol uložený v rámci upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 a § 42 ods. 1 Trestného zákona (sadzba 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov) na samej dolnej hranici. Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že povinnosťou súdu bolo v prípade jeho vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku priznať obžalovanému aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pričom v tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo 63/2016 z 25.10.2016, k uvedenému uvádzam, že trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR prijalo dňa 27. júna 2017 stanovisko sp. zn. Tpj 55/2016 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 44/2017 za účelom zjednotenia v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, cit.: „...samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Tr. zák.“ ... „Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a

to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., nie len „operatívne“) do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste.“

V posudzovanom prípade však o nemožno hovoriť o žiadnej aktívnej účasti obžalovaného pri napomáhaní objasňovania spáchaného trestného činu orgánom činným v trestnom konaní. Naopak obžalovaný od počiatku jeho trestného stíhania sa vyhýbal vyšetrovaniu, nebolo možné zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu a ani iných úkonoch trestného konania, čo vyústilo až do vydania príkazu na jeho zatknutie, ktorý sa podarilo zrealizovať až po necelých 11 mesiacoch od jeho vydania. Z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku bol napokon obžalovaný na základe rozhodnutia súdu dňa 13.05.2020 vzatý do väzby. Následne bol vypočutý v procesnom postavení obvineného dňa 20.05.2020, kde sa k spáchaniu skutku nepriznal a k veci sa ďalej nevyjadril. Až vo svojej ďalšej výpovedi konanej dňa 17.06.2020 za prítomnosti obhajcu, po tom čo sa obhajca obvineného dôsledne dňa 28.05.2020 oboznámil so zabezpečenými dôkazmi, sa k spáchaniu skutku priznal. Z uvedeného priebehu trestného konania je nielen zjavné, že zo strany obžalovaného nijakým aktívnym spôsobom nedošlo k objasneniu spáchanej trestnej činnosti a teda je vylúčená aplikácia ust. § 36 písm. n) Trestného zákona, ale je skôr otáznе použitie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, keďže táto poľahčujúca okolnosť predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu, čo v prípade obžalovaného a zohľadnení konkrétnych okolností prípadu, keď od začiatku trestného stíhania sa vyhýbal trestnému konaniu, popieral spáchanie skutku, vo výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o jeho väzbe zavádzal tvrdeniami o tom, že v čase skutku bol v Nemecku a pod., pričom priznanie učinil následne až pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov, preto jeho prehlásenie o tom, že svoje konanie „úprimne ľutuje“ vyznieva vzhľadom na jeho správanie v priebehu trestného konania značne formálne.

Pokiaľ ide o použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ktorú obžalovaný namietal a to z dôvodu súbežného aplikovania tejto okolnosti s ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona, uvádzam, že táto priťažujúca okolnosť bola okresným súdom pri ukladaní súhrnného trestu správne použitá, keďže došlo zo strany obžalovaného k spáchaniu viacerých trestných činov (zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) a f) Trestného zákona v konaní vedenom na OS Poprad sp. zn. 8T/20/2019 a zločin krádeže § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) a b), ods. 4 písm. b) a f) Trestného zákona v prejednávacom prípade vedenom na OS Ružomberok pod sp. zn. 8T/44/2020). V tejto súvislosti uvádzam, že súd z dôvodu, aby nedošlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pri aplikácii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona neuplatnil asperačnú zásadu (§ 41 ods. 2 Trestného zákona) a súčasne pri použití ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona súd taktiež neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 m) Trestného zákona, t.j. páchatel' bol už za trestný čin odsúdený, keď vzhľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného (15x súdne trestaný) by bola táto priťažujúca okolnosť tiež daná. Okresný súd správne použil ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, keďže obžalovaný bol za zločin už právoplatne odsúdený, a to konkrétne rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/84/2008 z 12.08.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/260/2010 z 06.09.2011 pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné. Navyše použitie ust. § 38 ods. 7 Trestného zákona, na ktoré poukazuje obžalovaný v podanom odvolaní, je tiež vylúčené, keďže predmetné ustanovenie po vyhlásení nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.11.2012 je obsoletné (bližšie vid' rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/66/2019 z 06.02.2020). Zhrnutím preto konštatujem, že okresný súd pri ukladaní trestu - úprave trestnej sadzby správne postupoval, keď prihliadol aj na § 38 ods. 5 Trestného zákona, pričom obžalovaný bol na túto skutočnosť - aplikáciu ust. § 38 ods. 5 Trestného zákona v rámci jeho vyhlásenia o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku sudkyňou okresného súdu upozornený a poučený.

Uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne považujem nielen za zákonný a vecne správny, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, povahu spáchaných zločinov, osobu obžalovaného, opakované páchanie trestnej činnosti (15x súdne trestaný), priestupkov (25 záznamov v zmysle výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR) z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie za primeraný a spravodlivý.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste

zrušil a v zmysle ustanovenia § 44 Tr. zák. u obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu. Obžalovaný sa pridržiaval dôvodov odvolania a v zmysle týchto aj navrhol krajskému súdu rozhodnúť.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný F. E. podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa len proti výroku o treste, ale odvolací súd vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatel'a.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/, písm. b/, ods. 4 písm. b/, písm. f/ Tr. zák. v znení účinnom od 31.7.2019, s poukazom na § 138 písm. f/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný F. E. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného F. E. prijal.

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa si vytvoril dostatočný skutkový základ k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu. Na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že argumenty obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania neboli spôsobilé zvrátiť druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku v súvislosti s výrokom o treste, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozviedol svoje skutkové a právne úvahy vo vzťahu k výroku o treste, ktoré si odvolací súd osvojil v plnom rozsahu a v podrobnostiach na ne aj vo svojom rozhodnutí poukazuje.

Z dôvodov odvolania obžalovaného je nesporné, že obžalovaný primárne namieta neprimeranosť trestu, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv

a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa však neaplikoval správne všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu. Krajský súd sa stotožnil len s aplikáciou jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a správnej aplikácie ustanovení § 38 ods. 5 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd sa však nestotožnil s tým, že okresný súd pri ukladaní nepoužil tzv. zostrujúcu asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Obžalovaný bol uznaný za vinného z dvoch úmyselných trestných činov (zločin krádeže v tejto trestnej veci a zločin krádeže v zrušenej trestnej veci Okresného súdu Poprad, sp.zn. 8T/20/2019) a tieto zločiny boli spáchané dvoma skutkami. Využitie tzv. asperačnej zásady v tomto prípade plne zodpovedalo zásadám uvedeným v predmetnom ustanovení. Za použitia tzv. asperačnej zásady by však nebolo možné obžalovanému priznať aj príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., a to z dôvodu porušenia zásady „ne bis in idem“. Správny pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností by tak bol býval 0:1 a namiesto by bola aplikácia ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák., a to zníženie hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej o jednu tretinu. Základná trestná sadzba pri stíhanom zločine je 3 až 10 rokov. Po správnej aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. by sa trestná sadzba pohybovala v rozmedzí od 3 rokov do 7 rokov a 8 mesiacov. Použitím sprísňujúceho ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. by sa trestná sadzba posunula do rozmedzia od 5 rokov a 4 mesiace až 7 rokov a 8 mesiacov (po zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby o polovicu). Následnou aplikáciou tzv. asperačnej zásady a zvýšením hornej hranice trestnej sadzby by sa konečná trestná sadzba pohybovala v rozmedzí od 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov a 2 mesiace (po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby trestného činu z nich najprísnejšieho o jednu tretinu). Okresný súd nesprávne ukladal trest odňatia slobody v trestnej

sadzbe v rozmedzí od 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov. Na tomto mieste však treba tiež uviesť, že krajský súd nezrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a to z dôvodu, že okresný súd v napadnutom výroku o treste neporušil zásadu „ne bis in idem“, keďže priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. nekumuloval s tzv. asperačnou zásadou. Použitie tzv. asperačnej zásady však má prednosť pred aplikáciou priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., čo okresný súd dôsledne nerešpektoval. Napadnutý rozsudok tiež nebol zrušený aj z dôvodu, že odvolanie podal len obžalovaný a zmena výroku o treste by v tomto prípade po aplikácii tzv. asperačnej zásady bola v jeho neprospech, nakoľko horná hranica trestnej sadzby by bola vyššia, z akej pôvodne vychádzal okresný súd. Napokon krajský súd uzatvára, že aj keď okresný súd vychádzal z nesprávnej trestnej sadzby, okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov považuje odvolací súd za zákonný a spravodlivý a na výške trestu by nič nezmenila ani prípadná modifikovaná (správna) trestná sadzba, ako bola vyššie uvedená.

Krajský súd teda dospel k záveru, že stavu veci, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému F. E. vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, teda na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Okresný súd pri ukladaní trestu dostatočne rešpektoval ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z aktuálneho odpisu registra trestov bolo zrejmé, že obžalovaný má v registri 16 záznamov, pričom vo väčšine z nich sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Ani tieto odsúdenia obžalovaného neodradili od páchania ďalšej majetkovej trestnej činnosti. Osoba obžalovaného vo všeobecnosti vykazuje znaky kriminálneho narušenia, o čom bez akýchkoľvek pochybností svedčia predchádzajúce odsúdenia, i keď vo väčšine prípadov zahladené. Podľa názoru krajského súdu je potrebné na obžalovaného pôsobiť prísny trestom odňatia slobody, aby skutočne pocítil dôsledky svojho nebezpečného konania. Doterajšie odsúdenia obžalovanému nezabezpečili nápravu a aj napriek týmto odsúdeniam sa naďalej dopúšťal ďalšej protiprávnej činnosti. Zároveň treba poukázať na fakt, že obžalovaný svojím premysleným konaním útočil na najzraniteľnejšiu skupinu obyvateľov - dôchodcov, a za pomoci ľsti mal úmysel poškodeného ako dôchodcu pripraviť o všetky jeho celoživotné úspory. Vzhľadom k vyššie uvedenému preto krajský súd má za to, že uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a spravodlivým potrestaním. Uložený trest je na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom ani krajský súd nevzhliadol existenciu takých mimoriadnych okolností, ktoré by odôvodňovali použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

Odvolacie námietky obžalovaného ohľadom nepriznania poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák. nie sú dôvodné. Obžalovaný sa v písomných dôvodoch odvolania prakticky domáha priznania tejto poľahčujúcej okolnosti, lebo na hlavnom pojednávaní urobil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu. V prípade akceptovania tohto právneho názoru by prakticky nastala situácia, že jedna a tá istá okolnosť (priznanie) by bola v prospech obžalovaného „pričítaná“ dvakrát, čo by bolo porušením zásady „ne bis in idem“ v jej hmotnoprávnom ponímaní (§ 38 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd má za to, že priznanie obžalovaného je už obsahom poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Možno tiež uviesť, že vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. by mohlo mať teoreticky aj per analogiam účinky ako v prípade konania o dohode o vine a treste, kde páchatel'ovi možno uložiť trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Priznanie obžalovaného by tak bolo v jeho prospech až trojnásobne. Krajský súd má v súlade s názorom prokurátora za to, že pri poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. nestačí len samotné priznanie obžalovaného ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Aby túto poľahčujúcu okolnosť bolo možné zohľadniť v prospech obžalovaného, je nutné, aby k priznaniu obžalovaného pristúpila aj ďalšia okolnosť, a to napríklad uvedenie ďalších údajov, ktoré orgánom činným v trestnom konaní umožnia utvoriť si o spáchanom skutku komplexnejší obraz, informácia o účasti ďalších osôb na spáchanom čine, prípade aktívna účasť obžalovaného na iných procesných úkonoch. Súčinnosť obžalovaného by mala byť už v štádiu prípravného konania, nakoľko tento by mal orgánom činným v trestnom konaní napomáhať tak, že bez jeho pomoci by sa niektoré skutočnosti neobjasnili a vďaka obžalovanému by bol priebeh prípravného konania plynulejší a boli by zistené aj také skutočnosti, ktoré by bez pomoci obžalovaného zistené nemohli byť. V tomto prípade sa obžalovaný prakticky len priznal k spáchaniu skutku, keď už bol z jeho spáchania usvedčovaný inými, nepriestrelnými dôkazmi a svojím spôsobom len reagoval na reálnu dôkaznú situáciu bez akejkoľvek pomoci navyše, ktorá by odôvodnila použitie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák.

Nadriadený súd má za to, že obžalovaný žiadnym spôsobom nenapomáhal príslušným orgánom, práve naopak, svojím prístupom trestné konanie neprimerane naťahoval, kedy sa dokonca k skutku pôvodne ani nepriznal a nakoniec vyhýbal sa aj trestnému stíhaniu, čo rezultovalo k vydaniu príkazu na zatknutie.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného k aplikácii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ani s týmito sa odvolací súd nestotožnil. V stručnosti treba obžalovanému pripomenúť, že pri ukladaní súhrnného trestu tvoria všetky odsúdenia v rámci tohto trestu jednotu. Súd pri ukladaní súhrnného trestu teda zrušuje výrok z predošlého rozhodnutia o treste a ukladá trest za oba (resp. viaceré) skutky, a preto je takýto trest ukladaný za viac trestných činov. Práve preto je pri súhrnnom treste možné použiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. V danom prípade nedošlo k tzv. dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti v neprospech páchatela, a to z dôvodu, že jedno a to isté odsúdenie u obžalovaného bolo vždy pričítané pri inom hmotnoprávnom ustanovení. Rozsudkom Mestského súdu v Brne, č.k. 88T/61/2017-536 zo dňa 14.8.2017, právoplatným dňa 14.8.2017, bol obžalovaný odsúdený pre prečin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného zákonníka č. 40/2009 Sb. Toto odsúdenie bolo obžalovanému pričítané v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 212 ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31.7.2019. Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 8T/20/2019 zo dňa 8.6.2020, právoplatným dňa 8.6.2020, bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 40 mesiacov. Toto odsúdenie bolo okresným súdom zrušené a spoločne s ním bol uložený súhrnný trest vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 1T/84/2008 zo dňa 12.8.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 3To/260/2010 zo dňa 6.9.2011 bol obžalovaný odsúdený pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a iné. Toto odsúdenie okresný súd použil pri aplikovaní ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., vzhľadom k tomu, že sa v tomto prípade jedná o opätovný zločin. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že u obžalovaného nedošlo k dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti v jeho neprospech.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku v napadnutom rozsudku, ale vzhľadom k vyhláseniu o vine obžalovaného a s tým súvisiacou absenciou odvolania prokurátora voči výroku o vine v neprospech obžalovaného nemohol pristúpiť k zmene právnej kvalifikácie skutku. Podľa názoru krajského súdu stíhaný skutok okrem zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b), písm. f) Tr. zák. v znení účinnom od 31.7.2019, s poukazom na § 138 písm. f) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. naplnil aj znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného do 31.7.2019. Vo všeobecnosti páchatel neoprávnene vnikne do domu iného tiež v takom prípade, ak síce do takého domu vstúpil so súhlasom oprávnenej osoby (t.j. osoby, ktorá sa oprávnene zdržiava v byte, resp. v dome), ale takýto súhlas páchatel získal ľstivou založenou na nepravdivom tvrdení o svojej osobe, totožnosti alebo o dôvodoch svojho vstupu do bytu. Ak teda páchatel na základe takéhoto ľstivého konania dosiahne, že oprávnená osoba páchatelovi udelí súhlas so vstupom do obydľia a umožní mu vstup do obydľia, a to tak, že mu otvorí uzamknuté dvere, ktoré by sa inak nedali otvoriť, je toto konanie nutné považovať ako prekonanie prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu. Zároveň je tiež vhodné podotknúť, že aj keby okresný súd konanie páchatela v takomto prípade právne nekvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., je potrebné obžalovanému priznať priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. g) Tr. zák., keďže v takom prípade bol trestný čin krádeže nepochybne spáchaný na mieste požívajúcim podľa všeobecne záväzného právneho predpisu osobitnú ochranu.

Stavu veci a zákonu zodpovedá zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., nakoľko je zrejmé, že na zaradenie obžalovaného do stredného stupňa stráženia na to boli splnené zákonné podmienky, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Krajský súd sa taktiež stotožnil s výrokom, kde okresný súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Poprad, sp.zn. 8T/20/2019 zo dňa 8.6.2020, právoplatného dňa 8.6.2020, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 40 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Nadriadený súd podrobil prieskumu aj výrok o náhrade škody v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že aj tento výrok zodpovedá stavu veci a zákonu.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne ďalšie pochybenia. Nezistil chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keď vzhľadom na procesný postup obžalovaného v priebehu konania pred súdom prvého stupňa iný dôvod dovolania neprichádza do úvahy.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného F. E. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.